

Det hedder nemlig her, at som strafflydigt erklæres det Skrift, hvori En driver et Spot med noget her i Landet anerkjendt Religions-samfund. Jeg skønner ikke rettere, — med mindre der i Lovsproget skulde ligge en sær-egen Tanke, som her har gjort sig gjeldende, — end at det, som i Paragraphen erklæres strafflydigt, er en vis særegen Form, en vis særegen Bending, en særegen Tone i Angrebet, naar der nemlig paa en raillerende Maade lægges an paa at stille Religionen med hvad dertil hører i et latterligt Lys. Dersom altsaa et Skrift udkom, som paa Titelbladet anmeldte at ville give et udførligt Beviis for, at Christus var en Bedrager, at Christendommen er en forgiftende, en sjælefordærvende Lære, og dette Beviis blev ført heelt igjennem Skriftet, ikke paa nogen Maade i en lefsærdig Spottetone, men i en alvorlig Beskyldnings- og Udfjældelses-Form, saa mener jeg, at en saadan Forfatter maatte erkjendes for straflos, thi han vilde kunne sige, at der i dette Skrift ikke var noget Ord, hvorved der blev drevet Spot med den christelige Religion. Men det forekommer mig, at med et saadant Værn kan Religionen ikke være tjent, og at en saadan Bestemmelse kunde siges ligesom at indeholde en Anvisning til den Form af Angreb, som maatte undgaaes, og den Form, som man skulde beslitte sig paa for at undgaa Lovens Straf. Mig forekommer det derfor, at det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 14, nemlig at § 8 udgaaer, vilde være at foretrække, medmindre de ærede Forslagsstillere maatte finde Anledning til at gaae tilbage til eller dog nærmere hen til den oprindelige Form, i hvilken Lovforslaget var fremlagt, hvor der nemlig var Tale om Lasten og Haanen af Religionen, altsaa var Bestemmelser mod saadanne Angreb, som havde til Hensigt at stille Religionen, ikke i et latterligt, men i et foragtligt Lys.

Min anden Bemærkning er denne, at naar der i Lovgivningen tales, saaledes som her, ganske i Almindelighed om de i Riget anerkjendte Religions-samfund, da forekommer det mig, at en saadan almindelig Betegnelse nødvendigviis fører til den Forestilling, at det Land, hvortil en saadan Lovgivning

hørte, ikke blandt disse Religioner havde nogen, som det vedkjendte sig som sin egen, som om alle Religioner derved skulde betegnes som staaende dette Folk lige nær; men nu staaer § 3 i Grundloven foran §§ 81 og 84; hiin § er stillet i Spidsen af Grundloven, hvorved altsaa en vis bestemt Kirke erklæres for at være Folkets Kirke i Danmark; jeg kan derfor ikke andet end finde noget Søgt deri, at Loven saaledes gaaer hen over Folketirken aldeles uden at nævne den. Det skeer undertiden, at man, af Iver for at være upartisk imod Andre, bliver partisk mod sig selv og sine Nærmeste, og saaledes kan jeg ikke nægte, at jeg finder et Overmaal af Forekommenhed og af Delicatesse mod de fra Folketirken afvigende Troes-samfund, naar Folketirken ikke engang bliver nævnt. Og saa i denne Henseende skal jeg tillade mig at henstille til de ærede Forslagsstillere, om de ikke maatte finde Anledning til at gaae noget nærmere hen til den Form, som det oprindelige Udkast havde, hvor nemlig Folketirken og de fra Folketirken afvigende Samfund vare særligt behandlede.

Danfær: Eiden er rykket saa langt frem, og den ærede Forsamling er formodentlig, ligesom jeg, bleven endeel træt. Jeg skal derfor indskrænke mig til meget faa Bemærkninger. De Indbendinger, der ere gjorte mod de foreliggende Paragrapher, og navnlig mod den første, ere, som allerede af den høitagtede Minister bemærket, fremførte i forskjellige Retninger; den høitagtede Minister mener, at vi have værnnet forlidet, og Andre mene, at vi have værnnet for meget om Religions-samfundene. Den Tanke, som har ledet os i vort Forslag, og som jo ikke er original, men har sin Oprindelse fra det oprindelige Forslag, er den: Naar Staten taaler eller anerkjender et Troes-samfund her i Landet, saa er den forpligtet til at skaffe dette Samfund Fred, og at afværge Alt, som kan oppvække Forargelse hos det; noget saadant troede vi at ville bewirke netop ved de Udtryk, som vi have brugt, „at drive Spot med noget her i Riget anerkjendt Religions-samfund“, thi derved troede vi blev udtrykt, at vi vilde holde Alt fjernet, som kunde forstyrre dem i deres lovlige Udøvelse af den Religion, hvortil Medlemmerne bekjendte sig. Det har